

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ Č.8

VYSOKÉ NAD JIZEROU

Program:

DNES - 8.10.1983 - SOBOTA

9.00 - seminář o včerejším představení v malém sále Krakonoše

12.30 - rozloučení s DS OB Maššov v malém sále Krakonoše

13.00 - divadelní představení
a
16.00 Plešák: Jak rozesmát princeznu /DS Libice nad Cidlinou/

19.00 - setkání hostů, poroty a organizačního štábu v kuřárně Krakonoše

19.00 - setkání souboru s patrony v malém sále Krakonoše

20.00 - slavnostní ukončení XIV.národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů ve velkém sále Krakonoše

následuje VELKÝ SEJKOROVÝ VEČER NA ROZLOUČENOU

odjezd domů

ŠTASTNOU CESTU VŠEM !!!!!!!

Bl.č.249/83

Národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů

V závěru letošní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů, přesněji dnes, 8.října ve 13.00 hodin bude na prknech divadla Krakonoš sehráno již jubilejní dvousté přehlídkové představení. Krom těchto představení vystoupili zde jako hosté další soubory, například ze srbského dělnického divadla, dětský soubor z PLR, soubor ze Spišského Podhradí, v minulém roce měl premiéru nejmladší soubor Vobskočák. Za oponou vysockého divadla jsme již přivítali 49 souborů.

DVOUSTÉ PŘEDSTAVENÍ

Různá představení, různí lidé. A také různá vítání s těmi členy souboru, kteří již v ranních hodinách přicházejí, aby se postarali o přípravu jeviště. Jevištní technici staví scénu, zkouší se zvuk, stěrují reflektory, zkrátka dělá se vše pro to, aby herci mohli co nejdřív zkoušet. Režisér upřesní poslední pokyny. A již je vše připraveno na první představení.

Prožíváme na lávce spolu s technikou /pokračování na straně 2/

i formulování našeho roz-
ru do Větrníku č.7 došlo
milému zkreslení. Bylo u-
dno, že v Radonicích, odkud
kteří členové přešli do Maš-
tova, soubor zanikl. Není to
pravda, soubor pracuje dál.

Upřesňuji to proto, že obě-
ma našim souborům nejde o kon-
kurenci a rivalitu, chápeme
svou práci jako obohacení kul-
turně společenského života čás-
ti chomutovského okresu.

Důkazem našich dobrých vzá-
jemných vztahů je i telegram,
který nám s přáním úspěchů po-
slal před představením právě
soubor z Radonic.

Vladimír Valeš

S E M I N Á Ř

Seminář o představení Šoto-
lovy hry Možná je na střeše
kůň v podání strážkovického
souboru proběhl v atmosféře
pohody, bez pokusů stavět
hierarchii úspěšnosti a srov-
návání s představením téže hry
v provedení divadelního soubor-
u z Luže. Naopak - všichni
přítomní se shodli, že možnost
vidět dvě odlišné koncepce
provedení jedné hry je zají-
mavá a inspirativní.

Leccos zajímavého se do-
zvěděli i o souboru a o jeho
práci.

Po tomto semináři pak ná-
sledovala beseda se sověts-
kým režisérem Viktorem Doku-
čajevem, který po svých zku-
šenostech z loňského roku vy-
sockou přehlídku opět rád na-
vštívil.

PODĚKOVÁNÍ

Redakce Větrníku moc dobře
ví, že její spolupracovník
Krakonoš, ač vládce hor, umí
být i velmi skromný. A pro-
tože se dnes chystá poděko-
vat všem za jejich podíl na
přehlídce, a sebe přitom jis-
tě vynechá, děkuje mu redakce
jménem všech za jeho nespór-
né zásluhy.

B1.č.250/83

/pokračování ze starny 1/

hostujícího souboru chvíle napětí. Zvukař
zkouší, zda je připravena znělka přehlíd-
ky, jevištní mistr naposled proběhne cho-
bou u pokladny a dispečinkem hlásí: "Dobrý,
můžem zvonit potřetí". A jde se s hostes-
kou připravit za oponu. Třetím zvoněním
oznámi osvětlovač všem divákům i účinkují-
cím, že nyní již jsou **všechny** přípravy do-
finitivně skončeny. Světla v sále zhasí,
na oponu svítí jen reflektory. Diváci jsou
připraveni vyslechnout znělku a uvítací
projev hostesky. Techniky za jevištěm oče-
kávají nejméně dvě hodiny soustředění.

Zvukový doprovod, stejně jako **světelné**
změny a opona musí přijít v pravý okamžik.
V téhle atmosféře napětí a vzájemné spo-
lupráce hostujících a domácích techniků
vznikají neokázalá a nezapomenutelná při-
telství.

Po večerním představení se loučíme.
Neradi a s přáním, abychom **se** za oponou
jeviště opět sešli. Aby nám sloužilo zdra-
ví a neopustila nás láska k divadelní tech-
nice. Není to ale loučení smutné. Smutné
jsou jenom vzpomínky na ty, kteří se již
do Vysokého nevracejí.

A takové kamarádství, které dnes už
překonává věky, to, které se zrodilo na
jevišti, za zvukovým pultem, za osvětlo-
vacím regulátorem, bude mít právě dnes
ve 13 hodin svou dvoustou reprízu.

Jan Vaverka
za kolektiv techniky divadla Krakonoš

MIROSLAV P L E Š Á K

Přiznáme se, že redakci zůstal utajen.
Pak nám prozradil libický soubor, že se
dozvěděl od Libuše Zbořilové, že je to
její spolužák a kamarád, že je dramatur-
gem Divadla pracujících v Gottwaldově a
pohádku Jak rozesmát princeznu napsal pro
vlastní soubor. Prý by jistě rád viděl li-
bické představení, takže se soubor ro-
hl, že jej na některé do Libic pozve.

se režiséra DS Vojan SZK
Jaroslava VONDRUŠKY.
ve Vysokém nejste poprvé?
Od založení souboru v roce 1968
potřetí. První jsme uvedli hru
Bumerang. Teď se, jako on, vracíme.
Ale s pohádkou.

Tady sice hrajeme pro děti poprvé, ale pohádek už máme za sebou celkem šest. Kromě nich si některé sami upravujeme/ty jsou ovšem kratší/a hrajeme je například na vánočních besídkách v Agrozetu Libice. Spolupracujeme s režisérem kolínského divadla Janem Schmidtem, konzultujeme postupně všechny podoby výstavby nové hry, dává nám pedagogické rady, které jsou velmi prospěšné.

Na jaké scéně působíte?

V roce 1981, v době oslav tisíciletého výročí založení Libice, byl u nás otevřen kulturní dům. Máme v něm hezký sál a jeviště s moderní technikou. Říkáme si, že nás trochu zhejčkala, předtím, když jsme byli na maličké scéně, hned od začátku jsme jí vše přizpůsobovali a tak měli hru připravenou i pro naše kočování po vesnicích. Teď než vyjedeme hrát, musíme dělat úpravy. Jeviště jsou někdy zajímavá, hráli jsme i na chodbě školy. Velmi úspěšně.

Hrajete také pro dospělé?

Ano, náš kulturní dům jsme třeba otevřeli premiérou Pygmaliona. V současné době studujeme hru Nataši Tánské "Oblázek na břehu mořském" /Případ finského nože/. Je to i s pohádkou "Jak rozesmát princeznu" náš příspěvek k Roku českého divadla, stejně jako jeden pořad z cyklu našich klubových večerů, který jsme zasvětili Osvobozenému divadlu.

Teď k vaší poslední otázce, jak ji děti přijímají?

Děti jsou vděčnými diváky. Rády spolupracují, my je k tomu také nutíme, zveme je i na jeviště. Prožívají děj s námi a také nám radí. Nejlepší kontrolou jsou naši vlastní potomci, chtěli by s námi jezdit na všechny štace.

A co do budoucna? Zaměříte se na hry pro dospělé nebo na pohádky?

Na oboje. Jeden rok nastudujeme pohádku, druhý hru "dospělou". Abychom je měli v repertoáru obě a mohli, jako se to kdysi dělalo, hrát odpoledne pro děti a večer pro dospělé. Děti si více pozornosti zaslouží. Bohužel na ně divadla často zapomínají. Anejen amatérská.

Metaforická hra Kazyse Saji Dyr mens čerpající z folkových podnětů litevské národní tradice otevírá českým divákovi zvláštní básnické poselství. Zvláštní zejména svou neobvyklou skladbou s laděním, nicméně velmi blízkým svými dotyky lidských otázek.

Znatelný kompoziční rozdíl mezi první a druhou částí látky/jakoby šlo o dva různé poetické celky/, poznamenává její realizaci: zatímco první část proporcionálně převažuje rozsáhlým rozvíjením metaforického děje a působí poněkud úporně a těžkopádně, pak druhá část nabývá svou dramatičností a jasnější tematickou sdělností spád a srozumitelné významy.

R E C E N Z E

Režisér se ve výtvarných složkách síce nezříká principů litevského folklóru ale přesto svou tvůrčí licencí vytváří vlastní obraz divadelní skutečnosti. Zdá se, že leckdy tak mírně rozptyluje potřebnou dějovou významotvornost/kupříkladu kostým nepodporuje příliš vývoj sociálních rozdílů vyplývajících z průběhu příběhu/, ale přispívá tak přesto k určité sympatické střídmosti. Jednoduchost a střídmost je vůbec zřetelným rysem této inspirativní práce. Nabízí se dokonce otázka, zdali úspornost při využívání scénických prostředků není záměrný program režisérovy metody, který vyplývá z vědomí možnosti souboru. Škoda, že tento způsob nevede interprety k markantnější hravosti, kterou se režisér snaží v průběhu hry vyvolávat.

Zásadně však tvořivá práce divadelníků z Maštova ukazuje nové a možné česty divadelnosti a v kontextu našich amatérských scén je událostí nesporně jedinečnou.

Zdeněk Pošíval

KONOSOVA HLÍDKA

letos už poslední rubrika
vládce Krkonoš

Vážení přátelé, loučíme se. Než vám proto sdělím některé důležité informace z vašeho divadelního a mimodivadelního života ve Vysokém, chtěl bych poděkovat všem, kteří se na dobrém průběhu letošní přehlídky zasloužili. Děkuji všem členům organizačního štábu, děkuji svým milým klukům a holčákům ze souboru Krakonoš. Děkuji pracovnímu kolektivu zotavovny Větrov, který se po celý týden staral vzorně o naše žaludky a výtečnou stravu doprovázel rychlou obsluhou a úsměvem. Děkuji všem patronům, kteří se ujali účinkujících souborů. Děkuji fotografu s.Jandovi, který neúnavně všechno fotil a obstarával fotonoviny na náměstí. Děkuji všem, všem, všem !!!

A taky divadelníkům, kteří svými inscenacemi přispěli k dobré pohodě letošní přehlídky. Děkuji porotě, která s nimi o jejich představení hovořila. Děkuji všem, všem, všem !!!

A těším se, že nám to i za rok bude klapat.

Včera jsem přivítal delegaci družebního Hronova. Jako každoročně jsme se trochu pobavili o těch našich přehlídkách.

Mohu také pokračovat v přehledu dárek, co se mi pěkně scházejí. Ve čtvrtek za mnou /pokračování na straně 5/

Poslední den v roce, neděle 31.prosince

Poslední list v kalendáři a poslední den roku 1865. Mnoho se změnilo. Ti, co byli, nejsou, a ti co jsou, vloni ještě nebyli.

Levná letos zima - málo sněhu, málo mrazu, zato ale mnoho mlhy. Dělají-li, jak se praví, kalendářníci od Božího narození dle dnů až do Svatých tří králů kalendáře, rád bych věděl, jaké to budou měsíce, an celé dni takřka mlha leží a celý den tma rozhostěná jest. Budeme-li živi, uvidíme. Velká to otázka na rok.

Tak brzy, jak šedesátka věku uhodí, věru mnoho jich umírá. Co jsem jich znal, a kde jsou? Pryč. Týden, dvě neděle se o něm mluví, pak přijde v zapomenutí, není-li to z miliónů lidu zvláštník. Lidé se pachtí opět po něčem jiném, a kdyby to hned nebylo dostojné, aspoň je to nové.

C I T U J E M E

Duch času, pokrok je všeobecným heslem. Vše se hrne kupředu. Každý by rád první u záměru - u cíle hovíti si - se ráč octnul. Politika, ministerstvo, zemské sněmy, okresní zastupitelstva, školství, obchod, řemesla, vše, vše úprkem kupředu se žene, a kdo ně, aspoň vůli má.

Sbírky na veliké Národní divadlo, ochotnická divadla, nové rozdělení okresů a nečně všeho druhu piva. Dost mizerná puška bývá zásobená vícero druhů piv. Znalce však pozná, že jest to pouhá špekulace, že to vnadidlo a právě že do toho všeho nic není. Před čtyřiceti padesáti lety jsem píjival pivo, nebyla tenkrát lučba tak vyvinutá. Zato stálo pivo české na vysoké stupni a lid chudší byl a zdravější a pění netrpěli tak na podágra čili dnu.

Čekám s radostí, až rok 1865 složí dnes ve dvanáct hodin večer vládu a otěže převezme rok 1866. Bože, dej, by byl šťastný!

K O N E C

Citovali jsme z knihy Věnceslava Metelky Ze života zapadlého vlastence /vydalo nakl. Vyšehrad, Praha 1982/.

VĚSTNÍK, zpravodaj XIV.národní přehlídky vesnických a zemědělských diaveďních souborů.Vydává OŠ NP VZDS. Redakce:Alena Exnarová, Eva Loučková

Bl.č.251/83

pracovní z stránky 4/
přijeli z Luže, že prý viděli
muzou jaký mám lyže z dubiska,
ať prý má na ně aspoň dobrý bo-
ty. Nechali mi jednu oranžovou
lyžačku Alpina, druhou přidají
až přijedou příště. A taky do-
dali plakát. S dívkou v oné ly-
žače. Prý do kroniky.

Souboj z Libice těšil děti,
už když jsem ho vítal, rozdával
jim různé pajdáláčky a pajdu-
lenky.

Prej jsem se moc líbil i ma-
lým Pražákům z II. třídy ZŠ v
Bohnicích. Jsou na škole v pří-
rodě v Jablonečku a dneska snad
budou na pohádce.

Mařenko Hejralovic, kolik
bylo zapěno od na to včerejší
kyselo, co na ně Krakonošáci
sesbírali houby, se ani nedá
spočítat.

Ódy pěl taky Toník Bašta -
nikoliv na kyselo, ale na Tex-
til. Neboť jeho propálený sve-
tr vypadá jako nový. /Asi tu
nehodu doma zatluče./

Strážkovický doktor Návrátil
děkuje dobrodincům, kteří mu
po odpoledním představení Šo-
tolovy hry zakoupili do sbírky
sedmnáctou pohlednici. Pokud
někdo navštívil odpolední i
večerní představení, viděl,
že byl tento přírůstek zare-
gistrován.

Než se včera Vobskočák do-
stal k premiéře, byl Áša pověřen
sehnáním pařezu. Pročež tvrdě
usnul. Jako pařez!

VYSTUPOVAL VOBSCOČÁK !

Vlasto Vondráčku ve funkci reži-
séra a všichni členové Vobskočáku, dě-
kujeme vám za představení. Moc se nám
líbilo, i když bylo jiné než loni.
Chytlo nás tak trochu za srdce. Člověk
neví, na co by měl vzpomenout dříve.
Na monolog Ryšavé v přesvědčivém po-
ní Slaávky Hubačkové, na hluboký zá-
žitek z prologu Pohádky/Marcela Kuč-
rová/a Sukovy hudby v živých houslích
a klavíru. Jako při loučení slavila
úspěch poudačka Mařenky Hejralové
a potom také duel manželů Vondruško-
vých, Jaroslave, už ti tvář po těch
fackách zbledla? Láďa Lhota snad vo-
bec nestárne, ten jeho starý vodník
z Lucerny, to byla energie! Opentlený
Honza Hejralů coby mladý byl přímo
roztomilý. Libuška Erbsová byla jako
si průvodkyní pořadu, nechyběl v ní
ani folklór. Závěrečné vyznání všech
na jevišti ke své lásce k divadlu
bylo opravdu ze srdce a našlo velkou
odezvu v zaplněném hledišti.

Představení Vobskočáku opět doká-
zalo, že jeho členové umí a že se
jejich vystoupení stává trvalou sou-
částí společenského života vysockých
přehlídek.

Z A

R O K

N A S H L E D A N O U !!!

"Poudal tulle Stanislau, vysockýho švakra France hoch, že v divalle hrajou přepěkněj kus: Cesta kolem sjeta za vosumde-
t dní. Už asi podesátý. A že von v tom hraje asi štyry úlohy.
někoho brámina, námořníka a eště taky indiána nebo vojáka, polle
toho, s kym se zrouna potřebuje seprať. Lidi se prej na to hernou
až vod Paky a vyderžej tam seoať do jenny hodiny s půlnoci. Tak
viš co, půjdeme se na to taky počvat".

"Inu, divalla sou různé", poudá Krupička. "Toť mužme."

Tetky nechali doma-něhdo musí hlídať barák-a tak jeden večír,
voči jako vejdukky, seďali strejci jako u vyteržení, co tam všecko
nebylo k vidění. Slon, vopice, krokodýl, moře, lodě, dráha a třel-
by jako vo Bóžim těle. Všecko jako vopraudický a živý na jeden večír
pohodelně na žilli.

Co nim ale nepasovalo, to byl isteť pan Fix, a co chvíli sebou
vertali, dyž proved panu Fokoj nákou nekalotu, aby ho zderžal. Nej-
víc se čertil Krupička a chvílema i zaverčal: "Zatraceneť pacholek!
Lidi sou různé, ale takovýlleho hajzlíka aby jeden pohledal."

A dyž bylo po divalle, prikazoval Floriánovej, aby řek Stanis-
lavoj, ať toho chlapa vickrát do divalla nepouštěj, že je tam
jen pro zlost a že by ho nejradš rozškverk.

Strejc mu to rozmlouval, že to tak musí bejt, že ináč by
to nebylo napínavý divallo. Dyž pak zjedali, že tenkrát v In-
dii spálili s nebožtíkem i jeho vdovu, co po něm vostala, vyslo-
vil se Krupička, že to byla volovina, protože ten muskej už z
toho stejně perdlajs měl, ale že by patřilo vziť do divalla taky
tetky, aby viďaly, co inde se ženskejma tropěj, a že by si jich
víc vážily. S vobouma ukrutně sáplu, dyž na jeviště za náramnýho
řevu a škvěkotu vlítli ze ušech stran indiáni. A dyž pak mezi ně
vterhli vojáci, mohli si voči vykukať po Stanislavoj, ale hdepak.
Ve chvílce z toho byla taková řežba, že museli stáhnout voponu.

Co ale strejci vyterpěli, dyž u Líverpůlu vylítla do luftu
loď a ušeko i s panem Fokem se topilo ve velnách moře! Krupička,
zmoženeť tputrakédiej, se neuderžal, vstal ze žille a nahlas za-
lamentoval:

"Tak, a tejd už je to ušeko v hajzlu a mužme jiť domu!"

Stanislau jim vypravoval, že dyž to hráli poperve, tak při-
tomlle jennání připomínal režizér starýmu Prusákoj, co v divalle
rychtoval třelbu a vostatní rámusy, aby si dal záležet, že
tolle má vylítnout do luftu celej šíf, tak aby mu to jen nepšou-
klo. A von poudá, že bez starosti, že to už má porychtovaný, a
vlez si pod jeviště.

A dyž pak přišla tá chvíle, tak prej se vozvala taková prasec-
ká rána, až se pollaha nazvella, a vzádu za jevištěm se u sálu
vysypaly tuplovaný vokna. Po jennání se Prusák, celej začerněnej
vypotácel zpod jeviště a poudá tence: "Tak co? Pšouklo to?"

"Jo, pšouklo, ty hovado. Vokništata sou v perdeli!"

Při poslennim jednání poudá Krupička: "Sem napateť jako kšan-
da s pelnym trakařem a ctižádostiveť jak to dopanne." Inu jak to
mohlo dopannout ináč než dobře. Ze strejcu po tolika ouzkostech a
rozčilení jako by spallo centový závaží. Stejně eště rozčilením
poposedali, dyž hodiny začly vodbíjeť tu devátou, a pan Fok nikde.
Tocetví, až při tom poslennim cverknuti se vodeuřely dveře, v nich
pan Fok, a prej: "Dobřej večír, pánové!" Ale Krupička byl stejně
samá starost, jesli pan Fok se něhdy nevomeškal, a jak zjedal,
že něhdo byl v divalle, hned byl u něj a co prej pan Fok, jesli
zas přišel akorát. Florián mu poudá: "Seš dětina, Krupičko,
ukrutnej dětina, dyť to je jen divallo a to musí dopadnout stejně,
dyby to hráli trá tisíckrát". Ale Krupička si nedal říet. Hdepak.
"Co mě budeš hloupě vypravovat. Pády sou různé. Proč by se i na
divalle nemoh jennou vomeškať."